No. 877 Zaterdag 20 October 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 19 October.

De missien hebben het gedaan!

Wij hebben er al meermalen op gewezen dat de schuld van de chineesche gruwelen door sommigen brutaalweg geweten wordt aan de christelijke zending in het Rijk van het Midden.

De heer Von Brandt nu, de voormalige duitsche gezant te Peking, is een der vinnigste aanklagers van de missiën. Zijn aanvallen, die vooral tegen de protestantsche zendelingen gericht waren, hebben van de zijde der betrokkenen in Europa al heftig verzet uitgelokt; maar op die protesten herhaalt de heer Von Brandt zijn beschuldigingen.

Wij voor ons kunnen dien pennestrijd heel bedaard aanzien, daar, zooals gezegd is, de vertoogen van den voormaligen diplomaat hoofdzakelijk tegen de protestantsche zendelingen gericht waren.

De heer Von Brandt verweet dezen al in zijn eerste schrijven dat hun de "tucht en voorzichtigheid van hun katholieke ambtsbroeders ontbrak." En nu weer zegt hij dat hij tijdens zijn werkzaamheid in China meermalen hun "gebrek aan christelijke liefde en maatschappelijken takt" heeft moeten betreuren en dat het meestal protestantsche zendelingen geweest zijn, "die zich tot aanvallen tegen hun katholieke medebroeders hadden laten verleiden."

Daaruit blijkt dat het in gindsche verre streken precies zoo toegaat als op vele andere plaatsen: de protestantsche geestelijken voeren den strijd tegen Rome met veel meer ijver dan dien tegen het ongeloof, terwijl de katholieke geestelijken, vergaderingen, enz. de Protestanten eenvoudig ongemoeid laten. Ieder onbevooroordeelde zal het met den heer Von Brandt eens zijn, dan het doen uitkomen der verschillen tusschen de onderscheiden christelijke belijdenissen niet anders dan een ergernis kan zijn voor de heidenen.

Maar ofschoon de heer Von Brandt de katholieke missiën betrekkelijk gunstig behandelt, mag ons dat toch niet verhinderen tegen het hoofdpunt van zijn redeneering ernstig verzet aan te teekenen. In sommige deelen van zijn betoog vordert hij alleen een verandering in de *wijze* der uitoefening van het zendingswerk; maar ten slotte loochent hij in 't algemeen het recht en het nut van dat zendingswerk, door de christelijke geloofsverkondigers in China op ééne lijn te stellen met boeddhistische straatpredikers, die in Europa zouden optreden; ja, ronduit te zeggen: „Het is een dwaasheid geweest, van het chineesche volk te vergen dat zij de christelijke missiën zouden dulden."

Daartegen voeren wij het woord van Christus aan: Gaat en onderwijst alle volken."

De ware Kerk van Christus heeft niet alleen het recht, maar is verplicht zooveel mogelijk aan de heidenen het evangelie te verkondigen.

Van het standpunt der beschaving kan daarbij de vraag zoo gesteld worden: of een hoogere beschaving gerechtigd is in het gebied van een lagere beschaving leerend en volgelingen wervend op te treden.

Dat de europeesche beschaving de chineesche ver overtreft, kan toch geen verstandig mensch loochenen.

Maar wanneer de heer Von Brandt het Boeddhisme of Confucianisme tot zending geroepen acht, gelieve hij te bedenken dat bij de vrijheid van gelooven en spreken in de moderne staten de prediking van dergelijke aziatische "godsdiensten" in het minst niets in den weg wordt gelegd.

In Engeland en Noord-Amerika kunnen de boeddhistische en dergelijke apostelen zelfs op de hoeken der straten preeken; in Duitschland kunnen zij in eigen of gehuurde lokalen even vrij propaganda maken, als bijvoorbeeld het engelsche heilsleger. Daar zijn noch de heidenen, noch de anarchisten, maar enkel de jesuieten vogelvrij.

Wie den Chineezen het recht toekent, de christelijke missionarissen af te wijzen, die moet hun consequent ook het recht toekennen, de europeesche kooplieden, ingenieurs, reizigers, enz. het land uit te jagen.

De heer Von Brandt begaat dus een dwaling, als hij het goddelijk en natuurlijk recht der missiën bestrijdt.

Daarentegen kan men hem zonder voorbehoud gelijk geven, als hij eischt dat de missiën op vreedzame, verstandige, rechtvaardige wijze te werk zullen gaan en zich van politiek zullen onthouden.

De gevoelens der bevolking moeten natuurlijk zooveel mogelijk ontzien worden, zoowel door de zendelingen als ook door de ingenieurs, wien men bij voorbeeld verweten heeft dat zij zonder noodzaak spoorwegen zouden aangelegd hebben door kerkhoven, die bij de Chineezen in hooge eer worden gehouden.

Bezwaren, aanspraken en eischen, tot de gezantschappen en consulaten gericht, moeten tot het noodzakelijkste beperkt worden. En van politiek optreden moeten de zendelingen zich zorgvuldig onthouden. In hun geheel openbaar en bijzonder leven moeten zij toonen, dat zij enkel komen als apostelen van Christus en boden des vredes.

Alle zaakkundigen geven toe, dat de katholieke missionarissen meer tucht en takt aan den dag leggen dan de protestantsche zendelingen.

Wanneer er ondanks alle waakzaamheid ook van katholieke zijde menschelijke fouten worden begaan, dan zal ongetwijfeld van de huidige ervaringen al zijdig partij worden getrokken tot meerdere volmaking der kunst van het katholiek missiewerk.

Daartoe bijzondere wenken te geven, zou een verdienstelijk werk voor China-kenners zijn.

Maar verkeerd en verderfelijk zijn de algemeene aanvallen, waardoor men den missionarissen het recht zou willen betwisten tot hun zelfopofferenden arbeid.

Dergelijke onchristelijke strekking schuilt ook in de dezer dagen meermalen geopperde bewering, dat de missiën alleen slechte sujetten onder haar bescherming zouden nemen en dezen met een beroep op de consuls zouden helpen om andere Chineezen te verongelijken.

Alsof de heidensche Chineezen altijd gelijk hadden en de chineesche overheden zoo stipt naar de gerechtigheid oordeelden!

Juist omdat de christelijke beschaving het straffeloos voortduren van hun willekeurige heerschappij en knevelarijen in gevaar brengt, zijn de ambtenaren en de heele schaar der "geleerden," dat wil zeggen, der aspirant-ambtenaren zoo geweldig op de vreemdelingen en vooral op de missiën gebeten.

Wie deze aanleiding tot de tegenwoordige ongeregeldheden over het hoofd ziet, komt tot valsche en onrechtvaardige oordeelen. Christendom en beschaving laten zich intusschen niet tegenhouden!

De expeditie in Suriname.

Gelijk wij in een vorig nummer mededeelden, zijn de voorbereidende maatregelen der expeditie van dr. H. van Capelle c. s. genomen en vertrok Maandag 13 Aug. per ss. *Paramaribo* een gedeelte der expeditie naar Nw.-Nickerie.

Dit gezelschap bestaat uit één opzichter, twee prospectors, één lijnkapper en een tiental werklieden. Zij heeft in opdracht de Ben.-Nickerie-rivier op te varen tot aan de Falla-Watra, een rechterzijtak der Nickerie-rivier, welke in het jaar 1856 door dr. Voltz twee dagreizen ver bevaren is.

Feuilleton.

Zijn Moeder.

„Moeder, mijn moeder" riep hij uit, op wanhopigen toon, de jonge man, die voor een oud geschilderd vrouweportret stond.

Maar terstond keerde hij zich om; een bittere glimlach lag om zijn lippen, toen hij ging zitten met de elleboog op tafel en een zakdoek in de hand. „Zij antwoordt niet, vandaag niet, morgen niet......nooit."

Hij bedekte zijn oogen met zijn hand en leunde het hoofd voorover op tafel.

Hij kwam thuis van de begrafenis zijner moeder, het eenige, wat hij ter wereld liefhad.

Wat had hij zich juist dezen dag anders voorgesteld. Zeven lange jaren was hij weggeweest naar de academie waar hij voor arts had gestudeerd. Eerst was hij dikwijls thuis geweest, haast elken Zondag, toen kwam hij eens per maand, later enkel met de vacanties en nog later — hij kreeg een schok, toen hij er aan dacht — nog later, de laatste jaren, had hij zelfs het grootste deel der vacanties elders doorgebracht en zijn moeder, zijn goede moeder, eenzaam gelaten. Waarom eigenlijk? Was zij niet altijd even goed, even vriendelijk, even zorgzaam voor hem geweest?

Nu hij wist wel waarom. Hij voelde zich in haar nabijheid zoo......zoo klein, zoo beschaamd. Als hij haar aanzag met haar diepe oogen, spiegels van een reine ziel, dan had hij steeds een neiging gevoeld om op de knieën te vallen en te vragen, waarom zij hem zoo ernstig aanzag, en......toch eigenlijk wist hij wel, waarom.

Met hem sprak zij nooit er over, maar hij gevoelde, dat zij er wel over sprak met......dat zij er over dacht als zij was in de kerk. Hij wist, dat zij verdriet had van zijn, nu ja, omdat hij niet meer meedeed aan die uiterlijkheden van den godsdienst, die zij noodzakelijk achtte bij haar opvatting van geloof.

Hij zag op en zag naar den schoorsteenmantel. Ja daar stond het nog hetzelfde beeldje en de krans van immortellen was er nog omgehangen.

Dat was 't begin geweest, in de eerste groote vacantie, toen hij een jaar student was geweest.

Hij was op zijn kamer gekomen des avonds en had daar zien staan het beeldje, dat er van zijn jeugd af had gestaan, en daarom hing deze, dezelfde krans van stroobloempjes.

Dat beeldje, nu ja, dat was nog al mooi, hij had er toen niets op tegen, dat het bleef staan, maar die vuile verschrompelde bloempjes die konden wel op den vuilnishoop. Hij herinnerde zich nog, hoe zijn hart had geklopt, toen hij den krans er af haalde: de bloempjes had hij zelfs als knaap gekweekt en gedroogd en met zoete devotie had hij 't kransje gehangen om het Lieve Vrouwebeeldje, waarvoor hij elken avond zijn „Wees gegroet Maria" sprak.

Maar, zoo redeneerde hij dien avond, hij was geen kind meer, hij had geleerd, dat uiterlijke ceremoniën heel iets anders waren dan inwendige overtuiging en met een zwaai slingerde hij de bloempjes naar buiten in den tuin.

Den volgenden morgen, toen hij beneden kwam, was 't eerste wat hem trof een innig droeve toon in moeders stem en als hij in haar kamer kwam, zag hij het weggeworpen kransje, natgeregend liggen op haar tafel. Over gesproken was er toen niet.

Dat was gebeurd nu zes jaar geleden. En een jaar daarna, ook in de groote vacantie, was hij verder gegaan. Hij had veel met niet-katholieken verkeerd, veel ook naar hun gesprekken geluisterd en was tot het inzicht gekomen, dat die Maria-vereering toch al heel, al heel......nu ja, niet dom, zijn moeder vereerde haar maar dan toch heel naïef was en toen had hij het beeldje genomen en van den schoorsteenmantel in een hoek gezet. Den volgenden dag was 't verdwenen, maar tegelijk was 't hem, of ook op zijn moeders gelaat een rimpel was gekomen, en of zij minder spraakzaam was dan vroeger. En zoó was 't voortgegaan. Het rozenhoedje, dat hij minder uit overtuiging, dan om zijn moeder te believen, des avonds medebad, was toch zoo'n geestdoodend geprevel, dat hij ronduit verklaarde er niet meer aan te kunnen meedoen. Den volgenden dag viel 't hem op, dat zijn moeder zoo oud werd en zoo grijs......

Aan dat alles dacht hij, terwijl hij 't beeldje zag met den immortellen-

Het doel dezer onderneming is om van de monding der Falla-Watra in Zuid-Oostelijke richting een tracé te maken naar de Coppename-rivier.

De eigenlijke expeditie, welke Maandag den 27n Aug. van Paramaribo naar Nw.-Nickerie is vertrokken, bestaat uit de heeren dr. H. van Capelle, die belast is met het bodemonderzoek, C. van Drimmelen, district-commissaris van Nickerie, J. F. D. Haenen en F. C. Gantzart, die tot taak hebben de lengte- en breedtebepalingen en de opname der rivieren te doen. Vervolgens zal de heer H. van Capelle Jr. fotografische opnamen en geologische waarnemingen verrichten.

Deze eigenlijke expeditie zou van Nickerie uit de Corantijnrivier, welke de grensscheiding tusschen Hollandsch en Engelsch Guyana vormt, opvaren tot aan de Matapia-kreek. Door deze kreek zal de tocht verder worden voortgezet, om haren oorsprong op te sporen.

Zoodra dit doel bereikt zal zijn, keert het gezelschap naar Nw. Nickerie terug, om dan de Bov. Nickerie-rivier tot aan de eerste stroomversnelling per stoombarkas op te varen; dan echter moet de tocht worden voortgezet per corjaal tot aan den Blanche Marieval, het punt, dat de district-commissaris van Nickerie reeds vroeger bereikt heeft. Zoover is de Nickerie-rivier tot heden toe bekend.

Daar dan ook zullen de eigenlijke werkzaamheden eerst een aanvang nemen.

Die werkzaamheden bestaan, zooals onze lezers reeds weten, in een onderzoek naar de geaardheid van dezen bodem der kolonie Suriname. De expeditie is wel vooreerst wetenschappelijk, maar zooals te verwachten is, zal die wetenschap dienstbaar gemaakt worden aan de stoffelijke ontwikkeling der kolonie.

Heeft de expeditie nu haar doel bereikt, dan zal het gezelschap wederom de Nickerie-rivier afzakken tot de Falla-Watra. Daar zal de expeditie gebruik maken van het nu reeds opengekapte tracé en dan den tocht voortzetten naar de Boven-Coppename, waar deze nog onbekend is, nl. aan de Raleighsvallen.

Deze expeditie, die voor de kolonie van het allergrootste belang is, zal vermoedelijk ongeveer twee maanden duren.

Gelukkig hebben kapitalisten zich in de zaak gestoken, en door hun toedoen is de expeditie in staat gesteld op grootere schaal hare onderzoekingstochten te doen. Zij is daarom, gelijk wij reeds te kennen gaven, niet uitsluitend wetenschappelijk. Om beter te zeggen bestaat zij uit twee gezelschappen: het eene een zuiver wetenschappelijk onderzoek tot doel hebbende, het andere wil echter de practische zijde der medaille. Hoewel onderscheiden, zijn deze gezelschappen toch geenszins van elkander gescheiden; integendeel, de heer Haenen, die de vertegenwoordiger is der kapitalisten, heeft ook een zeer voornaam deel in het wetenschappelijk doel, daar hij met de opmaking der kaart belast is.

Naar wij vernemen, heeft Z. Exc. de Gouverneur zijne volle medewerking beloofd, hoewel algemeen gezegd wordt, dat hij eerst verstoord was, omdat hij niet juist de plannen der expeditie betreffende de plaatsen van onderzoek kende.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Kerkelijke berichten.

Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars, Apostolisch Vicaris van Curaçao, is den 20sten October van zijn reis naar Rome in Nederland teruggekeerd en heeft zijn intrek genomen in het klooster der Eerw. Paters Dominicanen te Huisen bij Arnhem.

Officieele berichten.

De Gouverneur van Curaçao maakte den 16den October 6 uur 's avonds bekend, dat door hem het volgende telegram was ontvangen:

Gouverneur — Curaçao.

Hierbij doe ik U HoogEdelgestrenge en den ingezetenen van Curaçao mededeeling van mijne verloving met Zijne Hoogheid Hertog Hendrik van Mecklenburg-Schwerin.

Wilhelmina.

En den 18den October maakte de Gouverneur van Curaçao bekend, dat hij op het door hem in den avond van 16 October verzonden telegram luidende:

Minister van koloniën — 's Gravenhage:

Verzoeke Koningin aan te bieden:

Uwe Majesteit veroorloove mij de eerbiedige en innige heilwenschen en de uitdrukking der gevoelens van hulde en trouw van de ingezetenen van Curaçao en van mij voor Haren troon te mogen nederleggen.

Barge.

dien ochtend van het Loo, het volgende telegram mocht ontvangen:

Gouverneur — Curaçao.

U en ingezetenen warmen dank voor hulde en gelukwenschen, die ik zeer waardeer.

Wilhelmina.

Zijne Hoogheid Hendrik, Waldimir, Albert, Ernest van Mecklenburg Schwerin werd den 19den April 1876 te Schwerin geboren en is thans luitenant à la suite van het Mecklenburgsche Fusiliers-Regiment N°. 90.

Moge Gods beste zegen rusten op de verloving van onze beminde Koningin.

Havennieuws.

Met de meeste bereidvaardigheid werden ons bij de bezichtiging van het nieuwe stoomschip van den *K. W. I. M.*, de *Prins Maurits*, de volgende inlichtingen verstrekt:

Het stoomschip werd gebouwd te Hamburg en heeft de volgende afmetingen. De lengte is 296 eng. voeten en de breedte 38 eng. voeten. Het is voorzien van machines volgens triple compound systeem; de afmetingen der machine zijn: hooge druk cylinder 22 eng. duimen, midden druk cylinder 37 eng. duimen, lage druk cylinder 59 eng. duimen, en lengte zuigerstang 39 eng duimen.

De beide stalen stoomketels voor de machines zijn van bijzondere grootte en leveren stoom van 180 pd. overdruk per vierkante eng. duim.

De machines kunnen een vermogen ontwikkelen van ruim 1400 indicateur paardenkracht, met ruim 80 omwentelingen der schroef per minuut, waarmede het schip een vaart loopt van over de 12 mijl.

Het stoomschip is voorzien van ruime berging van drinkwater, waterballast, electrische verlichting en verder alles wat van een 1e klasse mailschip verlangd kan worden.

Het nieuwe stoomschip wijkt wat de inrichting van een 1e klas passagiersboot betreft eenigszins af van de inrichting der overige schepen, namelijk de rij passagiershutten is doorgetrokken buiten het eigenlijke salon over het kuildek tot aan den grooten mast, op de andere schepen is dit open ruimte. Een der voordeelen van deze inrichting is dat de hutten meer naar het midden gedeelte van het schip geplaatst zijn hetgeen door voor zeeziekte gevoelige passagiers zeker gewaardeerd zal worden. Zooals bekend, is de beweging in het midden van een schip altijd minder, ook is men aldaar verder van de schroef verwijderd.

Twee badkamers, met aparte marmeren waschinrichtingen daarbuiten vermeerderen het comfort.

Het stoomschip vertrok den 15 September van Amsterdam, deed Havre aan, ter overname van [illegible]vaansche Immigranten aldaar op de reis naar Amsterdam gearriveerd met het stoomschip *Bali* der Maatschappij Nederland, en arriveerde alhier den 16n October, dus een voorspoedige reis.

De nieuwe *Prins Maurits* gaf gedurende deze reis alle bewijzen van goede hoedanigheden, zoodat wij dit schip als een aanwinst voor de vloot van den *Kon. West-Indischen Maildienst* beschouwen.

Naar wij verder vernamen wordt het volgende nieuwe stoomschip ter vervanging der *Prins Willem I* te Amsterdam gebouwd aan de werf der Nederlandsche Scheepsbouw-Maatschappij en zal de kiel hiervan in December gelegd worden.

* *
*

Naar wij vernemen, zal de Heer J. F. Dörr, Administrateur der naamlooze vennootschap *Handel- & Industrie-Maatschappij „Curaçao"* alhier, als zoodanig in Maart van het volgend jaar zijn ontslag nemen en naar Nederland terugkeeren.

* *
*

Laatstleden Dinsdag keerde hier per *Merida* van de *Red D Line* uit Europa via New-York terug de Heer Mordy S. L. Maduro, Lid van den Kolonialen Raad.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Jean Charwat, Cornelio Deguen, Guysbert P. De Windt, Geestekijker & Co., D. C. Henriquez, Louisa Look, Agnes Lodrigo, Herrn Leo, Clementina Massó recomendada al Sr. German Pitter, Clementina Mazon, B. D. Prins, Enrique Rodriguez G., J. B. Forbes, Francisco Carvajal (aang.)

Niet voor bestelling of verzending vatbaar een brief geadresseerd aan: Clara Pineda (ubi)?

* *
*

Reeds vroeger is er geklaagd over het laat bestellen van brieven en stukken na aankomst van de amerikaansche mail. Veel verbetering hebben wij op dit punt nog niet kunnen bespeuren, ook al wordt het toen aangegeven middel tot verbetering, namelijk het bestellen der drukwerken ná de bezorging der brieven, in toepassing gebracht. Deze week o. a. kwam de *Merida* Dinsdagmorgen omstreeks zes uur binnen en viel het mailschot eerst tien minuten voor twaalven 's middags.

Een niet minder onaangename teleurstelling bezorgde ons de post-directie jongstleden Maandag, toen omstreeks negen uur werd gepubliceerd, dat de mails te verzenden met het stoomschip *Maracaibo*, dat eerst om drie uur in den namiddag onze haven uitstoomde, denzelfden morgen om tien uur zouden gesloten worden.

Wij hebben hier twee vragen te stellen: 1°. Brengt de post-directie het [illegible] op de hoogte van het sluitingsuur der mails, wanneer zij slechts één uur te voren bekendmaakt, hoe laat de mails gesloten worden?

En 2°. Is het sluitingsuur der mails niet buitengewoon vroeg gesteld, wanneer het wordt bepaald op tien uur in den morgen, terwijl het stoomschip, waarmede de mails moeten verzonden worden, eerst om drie uur in den namiddag de haven verlaat?

Op de eerste vraag veroorloven wij ons ontkennend te antwoorden. O. a. op ons bureau te Pietermaai kon onmogelijk den gewonen regel bij het bestellen volgende de *Oficina Mariti-*

---

krans, dien hij had gevlochten als knaap.

Toen was hij gelukkig.

En nu?

Hij schrok op, er werd gescheld. Langzaam slofte de meid door de gang naar de voordeur, met een tik ging 't slot open......

„Dag, mijnheer pastoor."

O hemel, daar was de pastoor. Hij ging rechtop zitten.

„Is mijnheer thuis!"

„Ja, de jongeheer bedoelt u, ja die is thuis, achter is hij, in de kamer."

„Zou hij mij kunnen ontvangen?"

„O, mijnheer pastoor, wat is er natuurlijker als dat u welkom is."

„Nu, ik zal maar doorgaan."

Hij had alles verstaan en stond op; hij voelde zich beklemd en zag in den spiegel, dat hij bleek was, bleeker dan straks.

„Dag beste......ik had nog haast beste jongen gezegd, maar ik moet nu dokter zeggen, de tijd gaat zoo gauw."

„Gaat u zitten, mijnheer pastoor."

„Wat is uw goede moeder spoedig heengegaan."

„Ja, mijnheer pastoor."

„En zij had er zich juist zoo op verheugd, dat u thuis zou komen, was het niet juist op vandaag bepaald?"

„Ja, mijnheer pastoor, daar ginds gaat de trein waarmee ik voorgoed hier gekomen zou zijn, o had ik vroeger mijn moeder maar niet zoo dikwijls alleen gelaten."

Een traan kwam in zijn oogen, waartegen hij zijn zakdoek drukte.

„Kom, jongen, wat gebeurd is, is voorbij, je had het toen ook druk met je studie. En nu kom je toch hier wonen, nietwaar?"

„Ja, ik zal voorloopig hier blijven, ik ben tot gemeente-geneesheer benoemd, zooals u weet. Ik had er me zooveel van voorgesteld, mijn lieve moeder het leven aangenaam te maken, en nu......moeder, lieve moeder......ach neen, zij hoort mij niet."

De pastoor zweeg.

Eindelijk stond hij op.

„Er is nog wel een Moeder, die u in elk geval hoort. Daar staat haar beeld."

De jonge man keek schuw naar den pastoor, die hem ernstig de hand drukte.

„Nu, ik heb nog wat te doen, maar van middag, kom dan eens bij me. Beloof je dat? Je gaat zeker toch wel eens naar de kerk niet waar? Als je dan wat gebeden hebt, kom je in de pastorie. Is dat goed?"

Toen de pastoor weg was, speet het hem toch, weer alleen te zijn.

Wat leek het hem hier leeg.

Hij zou eens naar boven gaan, naar zijn kamer, om die wat in orde te brengen, dat gaf verstrooiing, zooals hij zelf ook voor zijn patienten voorschreef, wanneer ze zenuwachtig waren.

Zijn kamer zag er keurig uit: de zorgzame hand zijner moeder zelve had, vóór zij ziek werd, alles in orde gemaakt.

Aan den wand hing een portret van zijn vader zaliger, links van den schoorsteen. Rechts was een ledige plek. Wacht, daar moest zijn moeder's portret komen.

Hij zou dat geschilderde halen, dat hij zelf eens had laten maken en nu beneden hing. Vlug naar beneden.

Toen hij 't afnam, stootte hij met zijn elleboog tegen 't beeldje dat op den schoorsteenmantel stond en 't was of hem een rilling door de leden voer.

Ja, dat moest toch eigenlijk ook maar mee naar boven, daar hoorde het toch eigenlijk thuis en zijn moeder had er zoo'n verdriet van gehad, toen hij 't wegzette. Dat kon hij nu goed maken. Maar die krans? Neen dat diende nu nergens voor, dat was kinderachtigheid, die moest nu maar eens verdwijnen. Hij legde de bloempjes terzijde, neen wacht, in de tafellade, dat was beter, dan zouden ze op zekeren dag wel worden opgeruimd. Met 't portret en het beeldje ging hij naar boven en spoedig hadden beide hun plaats.

Een eigenaardig gevoel maakte zich van hem meester, toen hij dat beeldje, na vele jaren verbannen te zijn geweest, weer op zijn oude plaats zag staan.

Het kwam hem voor, dat hij weer jong was, als in den tijd, toen hij daarvoor knielde en met die afbeelding voor oogen, Maria aansprak als „Moeder" en hij herinnerde zich op eens, hoe op zekeren dag zijn moeder achter hem had gestaan en gezegd: „Ja jongen, zoek maar troost bij je Moeder in den Hemel, die kan je niet ontvallen zooals ik"

En opeens klonken hem in de ooren, alsof hij ze nu pas goed hoorde, de woorden van den pastoor: „Er is nog wel een moeder, die u in elk geval hoort."

Wordt vervolgd.

ma, waarin de bovenbedoelde bekendmaking was opgenomen, vóór tien uur zijn aangekomen. Het stadsgedeelte in den omtrek van het plein Concordia en wat ten oosten daarvan ligt, bleef dus onbekend met het vervroegde sluitingsuur.

Doch ook bij het onderzoek, dat wij instelden, bleek ons, dat velen, die in den omtrek van het postkantoor zelf en van het bureau der *Oficina Maritima* wonen, niet wisten, dat Maandag het sluitingsuur der mails op tien uur was gesteld. En nu spreken wij niet eens van Otrabanda, dat in dezelfde omstandigheden als Pietermaai zal verkeerd hebben. Vandaar ook dat volgens het zeggen van een ooggetuige de meeste correspondentie op het gewone uur, tusschen elf en twaalf uur, — *dus te laat* — ten postkantore bezorgd werd.

Nu zal men ons tegenwerpen, dat het sluitingsuur der mails vervroegd werd ten gevolge van het vervroegde vertrek der boot.

Zeker, de post-directie kan rekening houden met de omstandigheden, die een stoomschip kunnen verplichten vroeger dan gewoonlijk een haven te verlaten, maar heeft zij ook niet het recht volgens het internationaal post-contract dat stoomschip te dwingen langer in de haven te blijven, wanneer het vervroegd vertrek ten nadeele van het algemeen is? Dit laatste nu was hier Maandag het geval.

Op de tweede vraag moeten wij bevestigend antwoorden. Laatstleden Maandag meende de curaçaosche postdirectie ongeveer vijf uren noodig te hebben voor het regelen der vertrekkende mails. Die mails moeten dan wel buitengewoon groot zijn! Grooter dan die welke door de postkantoren der groote steden van Europa en Amerika worden afgezonden? Wij gelooven het niet. En toch daar worden de mails in betrekkelijk korter tijd geregeld dan hier, bij welke uitspraak wij de getalsterkte der ambtenaren van hier en elders niet uit het oog verliezen. Er moet dus iets haperen aan den dienst op ons postkantoor en ons dunkt, dat een gebrek in zulk een tak van dienst als de posterij wel eens degelijk dient onderzocht te worden. Zulk een onderzoek zal zeker klachten voorkomen als welken wij thans hebben doen hooren.

Marine.

Bij Kon. besluit is de kapt. ter zee D. Stolp met 16 Oct. eervol ontheven van de betrekking van kommandant van het Kon. Instituut voor de marine te Willemsoord en directeur van het onderwijs aldaar en die betrekking opgedragen aan den kapt. luit. ter zee W. J. De Bruyne.

Het internationale Perscongres.

Uit het verslag, dat ons toegezonden werd door den secretaris-generaal den Heer G. Bidot-Maillard, blijkt dat het internationale Perscongres, te Parijs gehouden in de laatste dagen van Augustus, een groot succès heeft gehad.

Talrijk waren de bewijzen van adhesie, die ontvangen werden: elke mail bracht nieuwe adhesie-bewijzen aan uit Indo-China, Madagascar, de Antillen, Algiers, Tunis.

Onder de namen van de vreemde journalisten, die zich bij het Congres lieten inschrijven, vinden wij ook één naam vermeld uit Curaçao, namelijk dien van den Redacteur van den *Amigoe di Curaçao*.

Op de vergadering van de „*Section internationale*", gehouden op 1 September, was rapporteur voor Nederland en Koloniën de Heer Songy. De verhandelingen der vergadering, waarop de Heer Snabilié rapport uitbracht in het bijzonder over de Pers in de Nederlandsche Indiën, zullen in druk verschijnen.

Een verklaring.

Wij achten het noodzakelijk de aandacht onzer lezers te vestigen op een verklaring, welke wij aflegden reeds twee jaren geleden, in ons nummer van *10 September 1898*. Die verklaring luidde:

Meermalen worden ons monsters toegezonden van artikelen, welke men in den handel wenscht te brengen. Zulk een toezending sluit dan, wanneer wij de gewoonte volgen der locale pers (1), stilzwijgend de verplichting in het artikel in een eerstvolgend nummer onzer courant, bekend te maken en daarover een oordeel uit te spreken. Ofschoon wij vroeger steeds die gewoonte gevolgd hebben, hebben wij in den laatsten tijd gemeend daarvan te moeten afwijken en wel, omdat wij gelooven door een dergelijke bekendmaking onrechtvaardigheid te plegen tegen personen, die in ons blad adverteeren. Die bekendmaking en dat oordeel toch onder de rubriek *Toezendingen*, over artikelen, die in den handel gebracht worden, moet beschouwd worden als een zeer goedkoope en zeer opvallende wijze van adverteeren, een voordeel, waarin personen, die voor de plaatsing eener advertentie de kosten betaald hebben, niet deelen niettegenstaande zij op dat voordeel het meeste recht zouden hebben.

Wij hebben daarom dezen regel gesteld: De toezending van een *handelsartikel* — wij spreken hier niet van boeken en geschriften of andere artikelen, voor zoover deze niet voor den handel bestemd zijn — geeft in ons blad, alhoewel wij dankbaar zijn voor het vertrouwen, dat in ons oordeel gesteld wordt, geen recht op bijzondere vermelding onder de rubriek *toezendingen*, tenzij in ons blad een advertentie tegen den kostenden prijs wordt geplaatst en daarbij het verzoek is gevoegd om op die advertentie de aandacht der lezers te vestigen.

1) *De Vrijmoedige* in het nummer van *18 October 1900* legt thans deze verklaring af: „Aangezien wij te samen met eenige collega's van het eiland in Januari van dit jaar (1900) eene overeenkomst hebben onderteekend, waarbij wij ons verbonden, geene melding te maken van ons toegezonden monsters van koopwaren, proefflesschen van dranken en dergelijke handelsartikelen, die geadverteerd zouden kunnen worden, hebben wij ons, getrouw aan onze verplichting, daarvan onthouden........."

INGEZONDEN STUKKEN.

Geachte Redactie,

Mag ik U verzoeken om een plaatsje in uw blad ter bespreking van een zaak van algemeen belang?

Ik kan als genoegzaam bekend veronderstellen, dat in het stadsdistrict twee geneesheeren belast zijn met de armen-practijk, een voor het stadsgedeelte ten oosten, en de ander voor het stadsgedeelte ten westen van de haven. De geneesheer echter, belast met de armen-practijk in het stadsgedeelte ten oosten van de haven, wegens ziekte verhinderd in de uitoefening zijner bediening, is sedert een paar weken tijdelijk vervangen door een anderen dokter. Zoo ik mij niet vergis, wordt daarvoor aan ieder dier geneesheeren jaarlijks minstens 1000 gld. uitbetaald door het Bestuur der kolonie.

Dat voor die toelage van minstens 1000 gld. betrekkelijk weinig geneeskundige hulp wordt verleend, weet iedereen en de oorzaak daarvan is hierin te zoeken, dat de gewone luiden onzer stad nog al veel hechten aan huismiddeltjes en zij bij ondervinding of bij geruchte weten, dat zij veeltijds te rekenen hebben op een weinig vriendelijk onthaal bij de armen-dokters, wanneer de hulp van dezen wordt ingeroepen.

Die geneeskundige hulp wordt tegelijk met de geestelijke hulp van den priester dikwijls — ik weet het bij ondervinding — op een zeer ongelegen uur, bijvoorbeeld het nachtelijk uur, ingeroepen, en ik ben er verre van te beweren, dat er *altijd* voldoende reden zou bestaan, die het ontbieden van geneesheer en priester op zulk een ongelegen uur en dan dikwijls met groote haast wettigt. Dat men daarom den geneesheer niet altijd zoo maar dadelijk bereid vindt om zich te begeven naar den zieke, bij wien hij wordt ontboden, valt te begrijpen en hij is volkomen in zijn recht, wanneer hij zijn bezoek bij den zieke tot het morgenuur of tot een later uur uitstelt, indien hij tenminste na een grondig onderzoek bij degenen, die hem komen halen, bevindt dat oogenblikkelijke hulp niet noodzakelijk is.

Doch dit onderzoek *geschiede* en *zij grondig*. Hoe zou men echter het gedrag qualificeeren van den armen-dokter, die dat onderzoek nalaat en ook voor de tweede maal weigert

zich naar een zieke te begeven, niettegenstaande bij dat tweede ontbieden voor denzelfden zieke een vertrouwbaar persoon hem inlicht over de noodzakelijkheid van zijn bezoek?

Het geval, dat ik op het oog heb, is het volgende. Eenige dagen geleden werd een onzer armen-dokters omstreeks middernacht ontboden bij een zeventienjarig meisje, bij wie zich hevige stuiptrekkingen vertoonden, zoodat zij voortdurend buiten kennis was. De dokter onderzocht al zeer weinig naar den staat dezer zieke en zond degenen, die hem kwamen roepen, weg met de boodschap, dat hij eerst een „papel" moest hebben. Wat hij met dat „papel" bedoelde, voegde hij er niet bij.

Ik keerde terug van de zieke, aan wie ik, het ernstige van haar toestand inziende, voor zoover mogelijk geestelijke hulp had verleend, toen een paar mannen mij op straat staande hielden met het verzoek, of ik hun niet een *bewijs van onvermogen* kon verschaffen. De armen-dokter had van hen een „papel" geëischt en zij meenden, dat dit niet anders kon zijn dan een bewijs van onvermogen, af te geven door den wijkmeester. Mij natuurlijk onbevoegd achtende tot het geven van zulk een „papel" en tevens inziende, dat het onbegonnen werk zou zijn bij dezen of genen wijkmeester aan te kloppen, zond ik die mannen naar den dokter terug met de volgende boodschap: „Zeg den dokter uit mijn naam, en noem mijn naam bij den dokter, dat zijn komst bij de zieke dringend noodzakelijk is."

Ik weet niet, geachte Redactie, hoe die mannen mijn boodschap hebben overgebracht, maar wel hebben zij mij verteld, dat de armen-dokter op al hun dringende betoogen antwoordde: „Nu kom ik niet, maar vroeg in den morgen zal ik bij de zieke komen."

Toch was hier geneeskundige hulp hoogst noodzakelijk. Na nog bij twee geneesheeren tevergeefs te hebben aangeklopt, werd eindelijk op een half uur afstands van de zieke een dokter gevonden, die bereid was zich naar die zieke te begeven en deze vond volgens zijn eigen verklaring haar toestand zeer zorgwekkend, zoo zelfs dat deze geneesheer later den armen-dokter, die geweigerd had te komen, verzoeken moest hem te komen bijstaan bij de behandeling dier zieke.

Ziedaar, geachte Redactie, wat ik in het belang van de armen onzer stad, door middel van uw blad meende te moeten openbaar maken. Ik voor mij vind het verre van aangenaam bovenstaande klacht te doen hooren, doch de klachten over de wijze, waarop de armen door de geneeskundigen, die belast zijn met de armen-practijk, worden bediend, zijn zoo velen, dat spreken hier plicht wordt, te meer daar ik door mijne priesterlijke bediening bij ondervinding weet, dat die klachten zeer dikwijls gegrond zijn.

U, geachte Redactie, dankzeggende voor de opname van mijn schrijven en hopende dat door de openbaarmaking daarvan verbetering zal worden gebracht in een onhoudbaren toestand, ben ik van U

de dw. dr.

Een R. K. Priester.

Curaçao, 18 October 1900.

Ingezonden Mededeelingen.

BUITENLAND.

Transvaal. — Hun, die nog droomen over interventie van het laksche Europa, geeft een artikel van de *Novoie Vremia* wellicht eenige meerdere hoop. Het blad, dat gewoonlijk goed ingelicht is, ontkent, dat Kruger's vertrek eene vlucht zou zijn en zegt dan:

„Wanneer Kruger werkelijk Zuid Afrika verlaat, dan is dit slechts met 't doel om bij de mogendheden tusschenkomst te zoeken. De afgevaardigden der Boeren hebben hun doel niet bereikt; daaruit volgt evenwel niet, dat ook Kruger geen succes zou hebben. Men mag de woorden van Bismarck niet vergeten, die Kruger (na Leo XIII) den knapsten diplomaat ter wereld noemde en hem hooger stelde dan zich zelf. Ook moet de persoonlijke verschijning van den president veel helpen. De heeren Fischer, Wessels en Wolmarans konden door de regeeringen niet officiëel ontvangen worden, omdat zij geen voldoende volmachten hadden. Als president van een onafhankelijke republiek bezit Kruger, zonder eenig document, alle volmachten, die noodig zijn tot onderhandelingen met welke regeering ook.

Hij heeft het recht de heele wereld aan te spreken en de wereld zal gedwongen zijn hem aan te hooren. De openbare meening heeft zich zóo duidelijk en zóo eensgezind uitgedrukt over het Zuid-Afrikaansche treurspel, dat dit vraagstuk niet eens meer behoeft besproken te worden. Die ontvangst, die juist de maatschappij aan Kruger bereidt, zou in staat kunnen zijn, Europa wakker te schudden, dat Europa, dat in koelen bloede aanziet, hoe de Engelschen in Zuid-Afrika de grootste misdaad begaan. Reeds meer dan elf maanden strijdt het heldhaftige volk, welks aantal even groot is, als 't aantal der soldaten van 't leger dat tegen hen vecht. En toch loopt de strijd nog niet ten einde. Wanneer de Engelsche oppositiebladen verklaren, dat deze oorlog de zenuwen van 't Britsche volk op 't uiterste gespannen heeft — wat moet men dan van de Boeren zeggen? In wat voor toestand moeten hun zenuwen zich bevinden! Bij hen is er geen familie, die niet een lid verloren heeft, want zij strijden allen, klein en groot, 't kind naast den grijsaard zinken neer op het slagveld. Wanneer iemand zijn vrijheid en onafhankelijkheid verdiend heeft, dan zijn het de Boeren. Zij hebben hun recht niet gekocht door koopmansslimheid, niet door brutalen roof, maar door hun bloed, hun zelfverloochening en hun moed, die in de geschiedenis eeuwig zullen blijven voortleven. En wanneer ook tot nu toe onder de mogendheden een stilzwijgen heerscht, dat voor de Boeren niet zeer troostend is, heeft men niet te gelooven, dat dit zwijgen tot het einde toe zal duren, en dat de Zuid-Afrikaansche republieken ten onder zouden gaan zonder dat zij bij iemand de welverdiende hulp gevonden hadden."

Advertentien.

J. DE VRIES

STAMPCOLLECTOR,

Paramaribo, P. O. Box 77.

want stamps from Curaçao, Haiti, Porto Rico, Cuba etc. in exchange for Surinam stamps 1873—1900.

Only rare stamps wanted.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Januari t|m 30 Juni 1898, onder No. 6891 H t|m No. 1467 I, zal plaats hebben op Donderdag den 25 October en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 10den October 1900.

De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

BALEN HOLLANDSCH HOOI

à 50 KG. p. BAAL

— BIJ —

A. J. L. STUMPF.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Januari té 30 di Juni 1898 bao di No. 6891 H té No. 1467 I, lo toema lugar dia Huebes 25 di October i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 10 di October 1900.

President.
M. P. CURIEL.

"LA CORONACION"

REAL FABRICA DE CIGARRILLOS

—OTRABANDA, CALLE ANCHA.—

Los cigarrillos de esta afamada Fábrica están elaborados con los mejores materiales de la Habana.

ALGODON, PECTORAL, TRIGO, BERRO, etc., etc.

SE VENDE POR MAYOR Y AL DETAL

en todos los Almacenes, Botiquines, Boticas y Tiendas de Curaçao, Bonaire, Aruba, Trinidad, Venezuela, Haiti, Colombia, etc., etc.

En esta fábrica encontrarán los fabricantes

PAPEL PARA CIGARRILLOS, PICADURAS DE PRIMERA CLASE, etc.

1|1 & ½ flesschen Tivoli Bier
1|1 & ½ „ Bismarck Bier.

verkrijgbaar bij

A. J. L. STUMPF.

Verkrijgbaar bij

A. J. L. STUMPF

HEERENSTRAAT, CURAÇAO,

ECHTE FRIESCHE BOERENJONGENS

ƒ1,75 per flesch.

LUZ DIAMANTE,

LONGMAN & MARTINEZ,

NEW-YORK,

Libre de Explosión, Humo y Mal Olor

— DE VENTA POR —

Las Ferreterias y Almacenes de Víveres.

DE ECHTE

Singer - Naaimachine

verkrijgbaar op *afbetaling*

— BIJ —

A. J. L. STUMPF,

Heerenstraat.—Curaçao.

FOTOGRAFIA SOUBLETTE.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:

De 8 A. M.—4 P. M.

Botica Central.

DE LANNOY & Co.

Overzijde.—Breedestraat.

Groote voorraad van artsenijen en van de allernieuwste patentmiddelen: allervoortreffelijkste wijnen van de beste merken; heerlijke siropen; sodawater; brillen van allerhande soorten; allerfijnste en allerwelriekendste parfumerieën; cacao en chocolade van verschillende merken; uitgezochte confituren: sigaren uit de meest geroemde fabrieken, enz., enz.; enz.,

Agentuur van het gerenommeerde LANS' EXTRA STOUT, door meer dan duizend geneeskundigen in Nederland en verreweg door de meeste van Curaçao aanbevolen; van het heerlijke bier EL CIERVO, het deugdelijkste voor de tropische gewesten, om de geringe hoeveelheid alcohol, welke het bevat; van de ELIXIR DE CAPUCHINO, bereid door H. Suels, het groote en onfeilbare geneesmiddel voor de spoedige genezing der vrouwenkwalen.

Alles tegen schappelijke [illegible]

Kinandoa. Kinandoa.

Deze drank wordt ten *zeerste* aanbevolen door heeren geneeskundigen. Ze overtreft de *Quina La Roche* én in prijs én in geneeskracht. Verkrijgbaar in 1|1 flesschen. Per flesch f. 2.50.

Eenig importeur.

A. J. L. STUMPF.

Curaçao:

Vertegenwoordigd door de heeren

BUCK & Co., Suriname,

— EN —

A. J. L. STUMPF, Curacao.

M!

Beleefd verzoek ik U uwe aandacht te vestigen op de

VAN GORKUM'S
Echte Friesche Boerenjongens

(ROZIJNEN OP BRANDEWIJN.)

van G. C. VAN GORKUM,

DISTILLATEUR. SNEEK.

Dit merk werd met de HOOGSTE *prijzen op verschillende Tentoonstellingen, o. a. met de* GOUDEN MEDAILLE *te* BATAVIA *in 1893, bekroond.*

De prijs der

Van Gorkum's echte Friesche Boerenjongens

is per kist, inhoudende 15 liters schroefflesschen ƒ14,50 per kist, franco aan boord te *Amsterdam* of *Rotterdam* inclusief kist, flesschen en verpakking.

(*Minimum quantum 5 kisten.*)

Bij orders van 25 kisten is de prijs 25 en bij 50 kisten en meer 50 cent per kist lager.

De prijs is á contant zonder korting betaalbaar in Nederland.

Het is verkieselijk, bij orders direct aan mij, dus zonder bemiddeling in Nederland, die vergezeld gaan van remise, waarbij men gelieve te rekenen op de vracht en assurantie kosten, of wel mededeeling te doen bij wien in Nederland, tegen aangifte der noodige documenten, het bedrag der factuur kan ontvangen worden.

Ofschoon er nog vele andere merken bestaan, die wellicht tot lageren prijs geoffreerd worden, kunnen deze [illegible] geheel niet worden vergeleken met de ECHTE VAN GORKUM'S BOERENJONGENS

De steeds toenemende vraag naar de VAN GORKUM'S ECHTE FRIESCHE BOERENJONGENS is naar mijn bescheiden meening het beste bewijs de kwaliteit beter dan andere merken is.

Ten bewijze, dat dit merk zeer in den smaak valt, diene, dat ik voor eenigen tijd niet minder dan 475 kisten aan één afnemer in Indië verscheepte.

Wanneer U nog geen BOERENJONGENS geïmporteerd heeft, zou het mij aangenaam zijn, U met mijn fabrikaat de proef zoudt willen nemen en ben ik overtuigd dat dit tot nabestelling leiden zal.

Beleefd aanbevelend verblijf ik

UEd. Dw. Dienaar

G. C. VAN GORKUM.

Reclamekaarten worden gratis bij de kisten ingepakt.

☞ Verder lever ik eveneens met veel succes

Van Gorkum's Pladderac

(GETROKKEN CITROENBRANDEWIJN)

(LIKEUR.)

De verpakking hiervan is in kisten van 24 of 48 flesschen (Flesschenmaat pl. m. 7½ à 7¾ d. L.)

(*Minimum hoeveelheid 144 flesschen.*)

De prijs hiervan is f10.50 per kist van 24 flesch, en f21.— per kist van 48 flesch met inbegrip van emballage franco langs boord te *Amsterdam* of *Rotterdam*.

Zooals vermeld exporteerde ik ook dit artikel met veel succes.

Reclamekaarten zend ik gratis in de kisten.

Aanbevelend,

UEd. Dienaar

G. C. VAN GORKUM.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAZAO.

1900.	Caracas	Hildur	Philad.	Marcb.	Caracas	Hildur.
Vertrekt van NEW-YORK	Oct. 6	Oct. 13	Oct. 20	Oct. 27	Nov. 3	Nov. 10
Doet SAN JUAN aan	11		25		8	
„ PONCE „	12		26		9	
Komt aan te LA GUAIRA	14		28	Nov. 4	11	
Vertrekt van „ „	18		31	4	14	
Komt aan te PTO. CABELLO	17		Nov. 1		15	
Vertrekt van „	19		2		16	
Komt aan te CURAZAO	20	22	3	5	17	19
Vertrekt van „	20	29	3	12	17	26
Doet LA GUAIRA aan	21		4		18	
„ PONCE „	23		6		20	
„ SAN JUAN „	24		7		21	
Komt aan te NEW-YORK	29	Nov. 6	12	20	26	Dec. 4

Dienst tusschen La Guaira, Maracaibo en Curazao.

	Merida	Hildur	Merida	Marcb.	Merida	Hildur
Vertrekt van LA GUAIRA	Oct. 14		Oct. 28		Nov. 11	
Komt aan te CURAZAO	15		29		12	
Vertrekt van „	15	Oct. 22	29	Nov. 5	12	19
Komt aan te MARACAIBO	16	28	30	6	13	20
Vertrekt van „	18	28	Nov. 1	11	15	25
Komt aan te CURAZAO	19	29	2	12	16	26